

Richard Bakker: 'Wat ik Eris vertelde over dementie' Uitgeverij Boekscout, Soest 2013. ISBN 9789462068070 (Dementie/Alzheimer/PO) Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Egodocument van Richard Bakker waarin hij schrijft over de periode waarin bij zijn vrouw Alzheimer werd geconstateerd, hoe zij daar samen mee omgingen en als familie, en hoe hun leven daardoor veranderde. Na verloop van tijd moest zijn vrouw opgenomen worden in het verpleeghuis. Richard introduceert aan het begin van het boek Eris, een nieuwe planeet, aan wie hij zijn verhalen vertelde, die hem een luisterend oor verleende. Daarna heeft hij ze in dit boek van 138 pagina's vastgelegd. Het boek eindigt ook weer met een hoofdstuk dat aan Eris is gericht.

Richard: "Intimi noemen me Rich. Vrolijk en enthousiast en met brede interesses heb ik van mijn gezin, mijn carrière, muziek en de ervaringen met dementie mijn hobby's gemaakt. Grote veranderingen in het leven roepen veel vragen op. Vragen die noodzakelijkerwijs vaak worden beantwoord met een tegenvraag: "Wat denk je er zelf van?" Het kan nog niet anders. De opgedane ervaringen en kennis wil ik graag met u delen." (www.boekscout.nl)

Over de schrijver:

Richard Bakker was jarenlang bedrijfskundig adviseur in de detailhandel voordat hij op 51-jarige leeftijd zijn eigen delicatessenzaak startte. Zijn vrouw met wie hij al jarenlang getrouwd was en kinderen en kleinkinderen heeft, raakte dementerend. Bij haar werd de ziekte van Alzheimer geconstateerd. De drukte rondom de zaak maakte dat hij niet meteen door had dat zijn vrouw dementerend raakte. Toen Richard het boek begon te schrijven, is hij 13 jaar verder. Hij leerde, toen zijn vrouw meer last kreeg van Alzheimer zijn huidige vriendin La Perle kennen, die hem veel steun levert.

Korte Beschrijving:

Richard beschrijft welke plannen zijn vrouw en hij hadden toen zij in de gaten kregen dat zij Alzheimer had. Van het geplande samen genieten van kinderen, kleinkinderen en gezamenlijke hobby's zou niet veel meer terecht komen. Langzaam maar zeker nam Richard steeds meer taken in de huishouding over en deed hij gezamenlijk activiteiten alleen. Hij beschrijft hoe hun leven veranderde, hoe ze aanvankelijk het een en ander zelf uitzochten, familie en vrienden nog niet meteen inlichtten, maar op een gegeven moment wel. Zijn vrouw ging na verloop van tijd eerst een dag, vervolgens steeds meer dagen naar opvang buitenshuis, totdat dat ook niet meer kon. Steeds moest ze stapjes terug doen, begreep ze minder, raakte verward. Er volgde een jaar van ongelukjes, onregelmatigheden achteruitgang. Totdat in 2008 een opname volgde en zij in een verpleeghuis ging wonen. Ondertussen werd Richard door zijn latere vriendin, La Perle, opgevangen. Zij speelde ook een rol bij de bespreking van Richard, zijn zonen en hun vrouwen hadden over de opname.

Wat viel op:

Hoeveel dilemma's er zijn waarover meningen vast en zeker verschillen, en waarover

mensen zich ook schuldig zullen voelen; mag je, als je partner Alzheimer heeft in een gevorderd stadium een vriendin hebben die je steunt en waarbij je terecht kunt? Wat is een vroege opname? En wat is beter: zo laat mogelijk of eerder laten opnemen? Richard schrijft erover in dit boek.

Citaten:

Pag.16: ‘ Mijn mobiele telefoon had ik zo geprogrammeerd dat ze, met welke knop dan ook, contact met mij kon maken, onze postcode stond in de kraag van haar kleding, een briefje in haar zak met naam en adres en het inlichten van mijn burens, hebben jaren gewerkt.’

Pag.24: ‘ Niemand had in de gaten in welke omstandigheden wij verkeerden hetgeen natuurlijk voor een groot deel onze eigen schuld was. We zagen nog af van het starten van professionele hulp omdat we het nog wilden aanzien.’

Pag.39: ‘ Gelukkig was er altijd La Perle voor mij, altijd weer bereid naar me te luisteren.

Pag.44: ‘ Duidelijk heb ik op tijd de gestelde diagnose aan ieder kenbaar gemaakt en toen uiteindelijk, na bijna twee jaar, het bericht ‘opname’ kwam verwachtte niemand het. Slechts verwijten en weinig empathie, bijna niemand in mijn schoonfamilie die de ernst voelde. (...) Mijn beslissingen, na goed overleg met de professionele mensen in de zorg, de indicatie, de lange weg naar dit moment, mijn openheid over La Perle (mijn vriendin), ons verdriet, alles, maar ze waren er niet.’

Pag.57: ‘ Observerend rond kijkend en luisterend naar de cursisten moest ik soms vaststellen dat we allemaal flink stressvol onze taak deden. Er werd verteld over grote ruzies tussen moeders en dochters, schoonzonen en hun vrouwen en kinderen. Huishoudens werden ontwricht: demente moeders tiranniseerde de levens, vechtpartijen, onbegrip, huilende verzorgsters, kinderen die niet de verzorging konden krijgen omdat moeder voor oma moest zorgen, vaders die mopperden.’

Pag.81: ‘Ik ga haar zelf brengen, ik wil dit hoe dan ook zelf doen. Het moet gebeuren. Hoewel ik, ongeacht haar reactie, gewend was alles te zeggen, vertellen of uit te leggen, zag ik hier wel tegenop maar ontkwam er niet aan. Zeker dit moest ik haar, met alles wat in me zat en helemaal passend binnen haar mogelijkheden, vertellen.’

Pag.82: ‘We waren goed geïnformeerd over waar ze zou gaan wonen, hadden een goede rondleiding door het gebouw gehad en een bezoek gebracht aan de verschillende huiskamers en gemeenschappelijke ruimtes. De aanpak van de mensen van de verzorging voelde goed.’

Pag.135: ‘ Lieve Eris

Je had een luisterend oor, dat oor dat zo heilzaam en zo onmisbaar was.’